

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов
Силвия Тачева

при участието на секретаря Албена Вл. Арсова
в присъствието на прокурора М. Д. К.
като разгледа докладваното от Александра Йорданова Въззивно
административно наказателно дело № 20221100600730 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С решение от 17.06.2021г. по НАХД № 20241/2018г., СРС, НО, 20 състав е признал обвиняемия А.Г. П., за невиновен в това, че на 17.08.2017 г., около 19.30 часа, в гр.София, ул.“****”, чрез нанасяне на множество удари с ръце в областта на главата и гърдите на Н.Н.М., му причинил лека телесна повреда, изразяваща се в оток и кръвонасядане по ръба на долната челюст вдясно, контузия на ставите на долната челюст, изразена в болка и ограничено отваряне на устата, контузия на гръдната стена отпред вляво, изразена с болка и кръвонасядане в тази област, които увреждания в съвкупност са реализирали медико-биологичния квалифициращ признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, като деянието е извършено по хулигански подбуди - при липса на личен мотив, без да е предизвикан от пострадалия, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените правила и норми, закриващи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на отделната личност и го е оправдал за това обвинение, квалифицирано като престъпление по чл.131,ал.1,т.12,вр.чл.130,ал.1от НК.

Съдът на основание чл.190,ал.1 от НПК е постановил направените по делото разnosки да останат за сметка на държавата.

С решението съдът е постановил вещественото доказателство - 1 бр. диск, приложен по досъдебното производство да остане към делото.

С решението съдът е постановил вещественото доказателство - 1 бр. патрон с надпис „Walther“ 9 мм, със зелена пластмасова капачка отпред /предаден доброволно на 01.11.2017 г. по досъдебното производство №2919/2017 г., по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. №34970/2017 г., по описа на СРП/, поради неотнoсимост към предмета на настоящето НАХД, след влизане на съдебният акт в сила, да се предаде по компетентност чрез началника на 06 РУ-СДВР, на началника на служба КОС при 06 РУ-СДВР.

Срещу решението е постъпил протест и допълнение към него, с който се иска да се отмени постановеното решение и обвиняемия да бъде признат за виновен по внесеното обвинение. Изтъква се, че е неправилна преценката на първоинстанционния съд, който е допуснал грешка в извода си като е приравнил повода на възникналата конфликтна ситуация при наличието на личен мотив, а не по хулигански подбуди за последвалата я физическа саморазправа и причинена лека телесна повреда.

С депозираният протест не се правят доказателствени искания към съда.

В разпоредително заседание на 10.03.2022г. въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че решението е атакувано в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на контрол в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на обвиняемия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание упълномощеният защитник на обв. П., както и самият обвиняем редовно уведомен не се явяват пред въззивната инстанция и не вземат становище по делото.

Представителят на СГП поддържа протеста по съображенията изложени в него. Изразява убеждението си, че решението следва да бъде отменено и постановено такова, с което обвиняемото лице да бъде признато за виновно.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалваното решение, изложеното във въззивния протест, вкл. и доводите в проведеното съдебно заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира за установено следното:

Протестът е подаден с срока по чл.319 НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл.320 НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Настоящият съдебен състав намира, преценявайки обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, че разгледан по същество- протестът е неоснователен. Съображенията в тази насока са следните:

Въззивният съд намира, че първоинстанционният съд е извършил цялостен и задълбочен анализ на доказателствата по делото, като обективно, всестранно и пълно е изяснил фактическата обстановка по същото. Извършен е правилен анализ на събраните по делото доказателства и не е налице неправилно произнасяне или тълкуване от първостепенния съд. Фактическата обстановка по делото е обстойно и прецизно изяснена от районния съд, като са изложени мотиви от районния съд, които се споделят и от настоящата инстанция. Въззивната инстанция, като извърши и собствена преценка на събрания доказателствен материал по делото намира, че не се налагат съществено различни изводи по фактите, и обосновано са приети следните фактически обстоятелства:

Обосновано е прието, че обв. А.Г. П. е роден на 01.04.1974 г. в гр.Разлог, българин, български гражданин, женен, неосъждан, с висше образование, работи като служител към строителна фирма, с адрес на местоживее - гр.София, ул.“****”, ет.1, ап.№3, с ЕГН *****.

А.Г. П., заедно със семейството си - съпругата му К.В. П.а и детето им, и Н.Н.М. живеели в жилищната кооперация в гр.София, ул.“****”. Техни съседи в същата сграда били и С.К.М., П.А.П., З.И.П.. Някои живущи на адреса считали Н.Н.М. за конфликтен, несъобразяващ се с приетите и установени правила на съжителство, подаващ сигнали и жалби срещу тях по различни поводи. В отношенията между Н.Н.М. и някои от съкооператорите му имало прояви на недоволство, разногласие, неразбирателство. А.П. също влизал в конфликтни ситуации с някои свои съседи.

На 17.08.2017 г., около 19.30 часа, Н.Н.М., прибирайки се към дома си на третия етаж, влязъл във входа на кооперацията и след като затворил вратата „я побутнал няколко пъти, за да провери дали е затворена“, при което от апартамента си на първия етаж излязъл

П., обвинил го, че ще счупи входната врата и независимо, че М. му казал, че няма такова намерение, П., на стълбите във входа, му нанесъл удари с ръце /юмруци/ в областта на главата /лицето/ и гърдите, заплашил го, заканил му се, след което се прибрал в жилището си. М. се прибрал вкъщи е се обадил на тел. 112, съобщавайки за случилото се.

Прибирайки се от работа по това време П.А.П. се отбил в дома на П.и, тъй като те си имали доверие и понеже на следващия ден щели да пътуват, му дали ключ от апартамента си, малко след което П. се прибрал в апартамента си, а П. слязъл до мазето, след това отишъл и седнал на пейка пред кооперацията, където имало и други хора. По подадения от М. сигнал към 20.15 ч. пристигнали на място полицейските служители при 06 РПУ-СДВР - А.Б.Б. и Б.П.Г., които изслушали разказа на М., установили П., който отрекъл да е отправял заплахи към някого. Полицаяте предупредили устно и двамата да не влизат в саморазправа по между си.

На 18.08.2017 г. на обяд Н.Н.М. по собствено желание посетил КСМД при МУ-София, където бил прегледан и освидетелстван от д-р Г., който в издаденото му съдебномедицинско удостоверение №300.08/2017 г. отразил установените травматични увреждания: оток и кръвонасядане по ръба на долната челюст вдясно, контузия на ставите на долната челюст, изразена с болка и ограничено отваряне на устата, контузия на гръдната стена отпред вляво, изразена е болка и кръвонасядане в тази област, които са получени в резултат на действието на твърди тъпи предмети, каквито описателни характеристики имат и човешките ръце /юмруци/ и могат да бъдат получения по съобщените начин и време. Същите са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

На 28.08.2017 г. полицейски служител при 06 РПУ-СДВР съставил протокол за предупреждение на А.Г. П., е който на основание чл.65,ал.1 и ал.2 от ЗМВР го предупредил да не извършва самоуправни действия спрямо Н.Н.М. и възникналите спорни въпроси да решава по законов ред.

Горните фактически констатации намират сходство в приетите от първоинстанционния съд фактически изводи след обстоен анализ на събраните по делото доказателства : показанията на свидетелите П.А.П.,Н.Н.М., А.Б.Б., Б.П.Г., З.И.П., С.К.М., К.В. П.а, дадени на досъдебното производство и преценени на основание чл.378,ал.2 от НПК; справка от Районен център 112-София; съдебномедицинско удостоверение от 18.08.2017 г. №300.08/2017 г. от д-р Г. - КСМД при МУ-София, за Н.Н.М.; протокол за предупреждение по чл.65,ал.1,ал.2 от ЗМВР; протокол за доброволно предаване от 01.11.2017 г., заключенията на извършените по делото в досъдебната фаза съдебномедицинска експертиза на Н.Н.М., и аудио- техническа експертиза на записа на телефонния разговор на тел. 112, проведен на 17.08.2017 г. от Н.Н.М. и съдебно-психиатрична експертиза на Н.Н.М., както и справка за съдимост на А.Г. П..

Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение. В настоящото производство са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, необходими за правилното изясняване на фактите от значение за разкриване на обективната истина по делото, които са задълбочено и всестранно обсъдени от първата инстанция. Проверката на доказателствения анализ сочи, че районният съд не е подценил или игнорирал част от доказателствата за сметка на други, като доказателствата и доказателствените средства са ценени според действителното им съдържание. Налице е коректност, правилност и последователност в разсъжденията. Контролираният съд е изпълнил и задължението си, вменено му с чл.305, ал.3, изр.2 при противоречиви доказателства да отговори на въпросите, защо дава вяра на едни от тях, а други отхвърля. В обобщение изводите за релевантните обстоятелства и факти са формирани точно в съответствие с информацията от събраните доказателства, а аргументите на съда обхващат всички доказателства и доказателствени източници, като не е допуснато избиращо третиране на фактически обстоятелства или едностранчивост в подхода. Наред с това, мотивите към обжалваната присъда съдържат подробна и аналитична аргументация на доказателствената обезпеченост на обвинението срещу обвиняемия, поради което отправения упрек за недоказаност на обвинителната теза е лишен от основание. Противно и на наведените във протеста възражения при внимателния прочит на мотивите към атакувания съдебен акт е видно, че контролирания съд е отговорил на наведените

възражения на държавното обвинение.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав споделя анализа на доказателствените източници, изложен в мотивите към присъдата, относно кредитирането на показанията на разпитаните по делото свидетели и фактите изведени от тях чрез използване на правилата на нормалната логика. Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани / в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, III НО на ВКС/. Ето защо и въззивният съд не намира за необходимо да преповтаря доводите на контролирания съд, а да отговори изчерпателно на възраженията на защитата и държавното обвинение.

Въз основа на така правилно установеното по отношение на фактическата обстановка от страна на районния съд, последният е направил и обосновал извода си, че е било установено, респ. не е било доказано по несъмнен и категоричен начин, че деянието, за което с внесеното в съда постановление за внасяне на предложение по реда на чл.78а НК от 27.11.2018г. е било повдигнато обвинение против обвиняемия А.Г. П. да съставлява престъпление по чл.131 ал.1 т.12 вр.чл.130 ал.1 от НК.

Правилно е посочено в мотивите към решението, че за да е съставомерно деянието на обвиняемия по посочения текст от наказателния закон следва да е налице умишъл у дееца за нанасяне на телесна повреда, в случая лека, но с допълнителен елемент от субективна страна - наличие на хулигански подбуди, като в случай на липса на хулигански подбуди това води до извод за липса на престъпление по този текст от наказателния закон.

В настоящия случай до физически конфликт между обв. П. и св. М. се е стигнало в резултат на действията на пострадалото лице – св. Н. М., без последното да означава, че тези действия са били неправомерни.

При преценката на гласните доказателствените материали, е установен и конкретния повод за възникването на физическата разправа между пострадалия и обвиняемия, в резултат на която обвиняемият е ударил пострадалия и ме у причинил лека телесна повреда –заради няколкократно побутване от М. на входната врата на кооперацията отвътре навън, след като той влязъл във входа и я затворил /„за да провери дали е затворена“/, което П. приел като предизвикателство от М. и между тях възникнал спор дали действията на М. целят счупването на вратата, и това се явило и поводът, мотивът П. да нанесе ударите на М., на личностна основа, на фона на трайни предходни неположителни представи един за друг и отношения между тях, а не по хулигански подбуди, изразяващи явно неуважение към обществото.

Инкриминираните действия на обвиняемия към този момент спрямо пострадалото лице - свид. М., са мотивирани, подбудени от конкретното поведение от страна на самия пострадал към обвиняемия, от неговото предхождащо поведение, а не от желанието на обвиняемия да изрази своето неуважение към обществото и да наруши установения обществен ред, причинявайки на свидетеля телесна повреда. Подбудите на обвиняемия в конкретния случай се явяват такива от личен характер, тъй като освен друго са били засегнати и негови лични права.

Настоящият съд изцяло споделя тезата изложена в мотивите към решението, че наличието на личен мотив изключва хулиганските подбуди при причиняването на телесна повреда, тъй като не е възможно едновременно да има и личен мотив, и хулигански подбуди за нанасяне на телесна повреда в конкретния случай. С оглед на установеното от фактическа страна, няма съмнение, че обвиняемия е ударил свид. М. и му е причинил телесното увреждане именно защото пострадалият е предприел действия с поведението / побутнал силно няколко пъти входната врата на кооперацията/, при това в момент, в който обвиняемият не е осъществявал неправомерно поведение. Нанасянето на удара и причиняването на увреждането не са проява на „хулиганско“ поведение в случая, а са резултат и реакция на конкретни действия на увреденото впоследствие лице спрямо дееца.

В тази връзка настоящата инстанция следва да обърне внимание, че действително хулиганство по смисъла на чл.325 от НК може да се осъществи както с пряк, така и с

евентуален умисъл, като последният ще е налице ако по личен мотив се причини телесна повреда. Действията на обвиняемия биха могли да се квалифицират и като хулиганство при евентуален умисъл, но не следва да се смесват хулиганските действия като факти от действителността и подбудите на дееца, които са елемент от субективната страна на деянието, за което обвиняемия е предаден на съд и при липсата на които подбуди липсва осъществен състав на престъпление по чл.131 ал.1 т. 12 от НК.

Нанасянето респ. причиняването на телесна повреда по личен мотив не може да е и по хулигански подбуди, но е възможно да има и извършено хулиганство по чл.325 ал.1 от НК в условията на евентуален умисъл. В този случай съдът, при наличие на обвинение и за хулиганство, и за причиняване на телесна повреда, ще следва да определи наказание при съвкупност по реда на чл.23 от НК. Това обаче може да стане при наличие на надлежно обвинение по чл.325 от НК, каквото в настоящия случай липсва, поради което и възраженията от страна на държавното обвинение в тази насока се явяват неоснователни.

Въз основа на изложените съображения въззивната инстанция прие, че обвиняемото лице е било правилно и законосъобразно оправдано изцяло по повдигнатото му обвинение на основание чл. 304 НПК. Такова произнасяне по същество държи сметка за правото на защита, неразривно свързано с необходимостта съдът на признае подсъдимия за виновен само, когато обвинението е доказано по несъмнен начин. В тази връзка е и разпоредбата на чл.6 КЗПЧОС и чл.14, т.2 от Международния пакт за граждански и политически права (ратифициран с Указ на Народното събрание от 23.07.1970г.). От това следва, че когато има съмнение дали подсъдимият е извършил престъпление и след изчерпване на всички процесуални средства за доказване на обвинението, съдът следва да признае подсъдимия за невиновен. Този съдебен състав прие, че правилно е преценена настоящата хипотеза, поради което и правилно софийски районен съд е постановил оправдателна присъда за това повдигнато обвинение.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1 вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърден, а въззивният протест да бъде оставен без уважение, като неоснователен.

Така мотивиран и на основание чл.334, ал.1, т.6 вр. чл.338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 17.06.2021 г., постановена по НАХД № 20241/2018 г., по описа на СРС, НО,20-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____